

[Justitsministeren.]

Naar jeg har taget dette Spørgsmaal op — og der vil formentlig komme andre Lovforslag, som maaske heller ikke tiltaler det ærede Medlem —, er det, fordi det var et af de Lovforslag, jeg gerne vilde have været i Gang med, sidst jeg var Justitsminister. Jeg fik dengang adskillige af de Henvendelser, der nu er citeret, fra Politikredse, og jeg førte en forholdsvis energisk Kamp mod de dengang stærkt florerende Natklubber, som det ærede Medlem maaske erindrer. Det var Baggrunden for, at jeg begyndte at interessere mig for denne særlige Lovgivning. Da jeg nu efter lang Tids Udlændighed vendte tilbage, spurgte jeg, hvad der var sket paa dette Omraade, og bad om at faa det forelagt. Det er altsaa mig alene, der bærer Ansvaret for, at Lovforslaget er kommet frem, og der har ikke været øvet nogen Art af Pression, hverken fra Restauratører eller Klapjægere eller Væddeløbere eller andre af disse uhyggelige Samfundsfænomener, som det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt og det ærede Medlem Hr. Fibiger satte i Modsætning til „de stille i Landet“.

I øvrigt er der jo to Synspunkter, som ligger til Grund for en Lovgivning af denne Art. Det første Synspunkt vedrører Ønskeligheden af den egentlige Hviledag i Betydning af en Dag om Ugen, hvor der hersker den størst mulige Arbejdsfred. Med Hensyn til de Bestemmelser i Lovforslaget, der tager Sigte paa denne Side af Helligdagslovgivningen, vil jeg over for den ærede Ordfører Hr. E. Friis, der gjorde nogle Bemærkninger baade med Hensyn til § 1 og § 4, sige, at jeg selvfølgelig er villig til at forhandle om alle disse Spørgsmaal i Udvalget; jeg nærer her ikke nogen principiel Opfattelse, det er praktiske Spørgsmaal, man skal ordne saa praktisk som overhovedet muligt. Med det samme kan jeg sige over for den ærede Ordfører Hr. Vanggaard, at hvis der er Inkonsekvenser, hvad der muligvis er, saa bør de rettes under Udvalgsbehandlingen, og jeg skal meget gerne bidrage mit hertil. Det ærede Medlem Hr. E. Friis spurgte, hvorfor jeg havde ændret Ordet „Arbejdssysler“ i § 1 til „Beskæftigelser“. Jeg maa sige, at den eneste Grund til, at jeg har gjort det, er, at jeg helst vil have, at Forslaget skulde udtrykke sig paa Dansk, og jeg ved ikke rigtig, hvad „Arbejdssysler“ er for noget. For mit Vedkommende har det i hvert Fald været alt andet end Sysset at arbejde.

Med Hensyn til § 1 gjorde ogsaa det ærede Medlem Hr. Thomas Pedersen en Be-

mærkning, idet han sagde, at jeg burde have taget Hensyn til Indenrigsministeriets Lovforslag om Huslejelogivningen og altsaa ikke have skrevet „de halvaarlige Flyttedage“. Ja, hvis jeg var saa forudseende, som de ærede Kommuniste selv mener, de er med Hensyn til Udviklingen, vilde jeg utvivlsomt ogsaa have gjort det, men paa det Tidspunkt, dette blev skrevet, anede jeg ikke, at Indenrigsministeren vilde fremsætte et Lovforslag af det Indhold. Det kommer vi til at ændre i Udvalget.

Det andet Hovedspørgsmaal, det, som den ærede Ordfører Hr. H. F. Ulrichsen kaldte det gamle Helligdagsprincip, altsaa det historiske Hensyn, det nedarvede Hensyn til de bestaaende religiøse Samfund, har jeg set mere principielt paa. Over for dette Problem har jeg haft den Grundbetragtning, som blev gjort gældende af den ærede Ordfører Hr. E. Friis, og navnlig de ærede Medlemmer Hr. Kristian Nygaard og Hr. Axel Dam, at der heroverfor fra ethvert Synspunkt set kun er to Hensyn at tage: at beskytte de religiøse Samfunds Gudstjenester, andre religiøse Festligheder eller lignende, saa vidt det kan ske, og at sikre Muligheden for en egentlig Hviledag, saaledes at de, der har de religiøse Interesser, kan komme til at dyrke dem i videst muligt Omfang. Men ud over dette har jeg den Opfattelse, at der ikke vindes noget ved Forbud, Vold, Tvang eller Lovgivning paa disse Omraader.

Denne Grundbetragtning kan formentlig lige saa vel næres af Personer med den religiøse Opfattelse, de ærede Medlemmer Hr. Carlsen-Skiødt og Hr. Fibiger har, som af Folk, der slet ikke har den samme Opfattelse, men har den almindelige, paa historisk Erfaring hvilende Opfattelse, at man netop i religiøse eller moralske Spørgsmaal intet vinder ved Tvang — det er jo ikke noget nyt i Grundtvigs Fædreland, det er for øvrigt ogsaa en Erfaring, der er erhvervet Aartusinder, før Grundtvig optraadte.

Jeg har egentlig ikke mere at sige herom. Det er en principiel Betragtning. Hvis man har den Tro, at paa disse Omraader bør den størst mulige Frihed herske, der bør det være en Kamp mellem Overbevisningerne, der skal være afgørende, saa er man principielt en Modstander af Lovgivningens Indgriben her, uanset hvor mange eller hvor faa der i det givne Øjeblik har formaet at hæve sig op til de Synspunkter, jeg altsaa nærer.

Den ærede Ordfører Hr. Vanggaard var imod Ændringer, i hvert Fald de fleste Ændringer, hvad selve den egentlige Hellig-